

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. ledna 2016, č. j. DSH/9/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. března 2017, č. j. 17 A 21/2016 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Kralovice, odbor dopravy (dále též „městský úřad“) shledal, že žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Spáchat jej měl tím, že dne 16. března 2015 v době okolo 8:45 řídil na pozemní komunikaci č. I/27 v obci Kralovice osobní motorové vozidlo značky BMW, reg. zn. X, přičemž v místě za křižovatkou ulic Jiráskova a Žatecká, kde se nachází odbočovací pruh, přes tento pruh předjížděl jiné motorové vozidlo. Uvedeným jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, proto mu městský úřad uložil

rozhodnutím ze dne 2. prosince 2015, č. j. OD/24077/15 pokutu ve výši 1 900 Kč. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též „krajský úřad“) rozhodnutím označeným v návětí. Odvolací rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou, Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) ji však zamítl rozsudkem označeným v návětí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní namítal, že krajský soud nesprávně a nedostatečně vypořádal jeho žalobní námitky. Ty byly v zásadě dvě. V první stěžovatel tvrdil, že žalovaný jej nevyzval k doplnění podaného odvolání. Ve druhé uváděl, že správní orgány neprokázaly, že by skutek spáchal, neboť neprovedly výslech V. H., jež se písemně vyjádřila v tom smyslu, že vozidlo v době spáchání deliktu řídila ona a po zastavení se s ní na její žádost žalobce na místě řidiče vyměnil.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek za souladný se zákonem, proto by kasační stížnost měla být zamítnuta. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] K první námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel poté, co mu dne 9. prosince 2015 městský úřad doručil své rozhodnutí o přestupku, zaslal správním orgánům e-mailem celkem dvě podání. Nejprve adresoval městskému úřadu dne 11. prosince 2015 písemnost, kterou nazval „vyjádření obviněného“ a v níž namítal, že řízení měl městský úřad vůči němu zastavit a vést je vůči V. H., resp. měl tuto osobu vyslechnout jako svědka atd. Městský úřad v reakci na toto podání zaslal stěžovateli dne 15. prosince 2015 usnesení, jímž ho podle § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vyzval, aby své podání (které městský úřad označoval v usnesení jako odvolání) doplnil tak, aby z něj bylo patrno, v čem spatřuje rozpor rozhodnutí s právními předpisy, nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. K tomu stanovil žalobci lhůtu 8 dnů. Žalobce poté zaslal městskému úřadu dne 29. prosince 2015 druhé podání, ve kterém uvedl, že podává odvolání proti meritornímu rozhodnutí vydanému v nadepsané věci, aniž by uvedl důvody. Dále žádal o kopii správního spisu a uvedl, že své odvolání doplní v zákonné lhůtě. Městský úřad poté postoupil spis žalovanému a ten přezkoumal rozhodnutí městského úřadu, přičemž reagoval na ty námitky, které žalobce uvedl ve svém prvním podání ze dne 11. prosince 2015.

[6] Krajský soud naznal, že městský úřad postupoval správně, pokud první podání stěžovatele vyhodnotil podle jeho obsahu jako odvolání. Stěžovatel v kasační stížnosti s tímto posouzením polemizuje, ovšem namítá pouze tolik, že v podání nikterak nebrojil proti správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí, ale pouze se vyjadřoval k jeho podkladům a vznášel důkazní návrhy. O vydaném rozhodnutí údajně nevěděl a jeho podání nemělo zákonné náležitosti odvolání.

[7] Nejvyšší správní soud na takovouto argumentaci nemůže přistoupit. Odvolací námitky mohou obsahovat široké spektrum výhrad jak proti obsahu samotného rozhodnutí, tak proti řízení, jež mu předcházelo. Výhrady proti hodnocení provedených důkazů a proti zamítnutým návrhům nejsou v tomto ohledu výjimkou a jejich vydělování z množiny ostatních možných odvolacích námitek je ze strany stěžovatele značně umělé. Městský úřad podle Nejvyššího správního soudu zhodnotil povahu stěžovatelova podání správně, neboť i časového kontextu bylo zřejmé, že stěžovatel brojí svým „vyjádřením“ proti vydanému rozhodnutí, s nímž již musel být v té době seznámen, neboť mu bylo o dva dny dříve řádně doručeno. Již to samo o sobě by postačovalo k zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Krajský soud nadto konstatoval, že městský úřad (nad rámec svých povinností) vyzval stěžovatele k doplnění jeho prvního podání a stěžovatel tak měl možnost svou odvolací argumentaci rozvinout či doplnit ve stanovené lhůtě. Stěžovatel proti tomuto náhledu krajského soudu staví v kasační stížnosti prakticky pouze ten argument, že v usnesení městského úřadu se hovoří o stěžovatelově odvolání doručeném městskému úřadu dne 29. června 2015. To je sice pravda, ale stěžovatel uplatnil tuto skutkovou okolnost poprvé až v kasační stížnosti, jde tedy o argument nepřípustný podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nadto jde podle Nejvyššího správního soudu o zcela zjevnou chybu v psaní, která stěžovatele nemohla nikterak zmást, a to i s přihlédnutím k faktu, že byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem, jenž ve stejné pozici vystupuje v typově obdobných řízeních týkajících se protiprávního jednání na úseku dopravy. V takové situaci je nutno rozsah poučovací povinnosti i případné drobné vady poučení hodnotit s přihlédnutím k osobním poměrům dotčené osoby (srov. k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. března 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36 a ze dne 26. srpna 2016, č. j. 4 As 123/2016 - 24). I kdyby tedy šlo o námitku přípustnou, musel by ji Nejvyšší správní soud vyhodnotit jako účelovou. Stěžovatel ke své škodě na jednoznačnou výzvu městského úřadu k doplnění odvolání nereagoval, resp. reagoval podáním, které případné nedostatky jeho dřívějšího odvolání neodstranilo (čímž Nejvyšší správní soud nehodlá říci, že k výzvě k doplnění odvolání byl důvod, viz odstavec [7] odůvodnění tohoto rozsudku, nadbytečné však neškodí). Proto žalovaný správně přezkoumal správnost vydaného rozhodnutí o přestupku jen v rozsahu těch důvodů, které stěžovatel uplatnil ve svém podání ze dne 11. prosince 2015.

[9] Pokud jde o prokázání skutku, krajský soud stejně jako před ním žalovaný dospěl k závěru, že provedené důkazy postačovaly k prokázání toho, že skutku se dopustil stěžovatel, a bylo by tudíž nadbytečné provádět jím navržený důkaz svědkyně, která se ke spáchání skutku namísto stěžovatele písemně doznala. Nejvyšší správní soud proto hodnotil zejména otázku, zda se v daném případě nejedná o opomenutý důkaz

(k povinnosti odůvodnit odmítnutí navrženého důkazu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS). Dospěl však k závěru, že tomu tak není. Procesní obrana stěžovatele v tomto případě byla natolik nevěrohodná, že nebyla ani hypoteticky způsobilá otřást skutkovým stavem, jak byl zjištěn pomocí těch důkazů, jež byly v řízení provedeny (srov. k obdobné situaci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. června 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23; ústavní stížnost proti němu odmítl Ústavní soud usnesením sp. zn. I. ÚS 2662/13 ze dne 24. října 2013).

[10] Jak uvedl krajský soud, „*z výpovědi zasahujících policistů ... vyplývá, že bezprostředně po zjištění protiprávního jednání žalobce se za jeho vozidlem vydali. Po celou dobu pronásledování měli vozidlo na dohled, přičemž po zastavení vozidla se v něm nacházela pouze osoba žalobce, který byl ztotožněn na základě předložených dokladů. ... Jejich výpověď potvrzuje i ... videozáznam, z něhož je patrné, že na výměnu mezi řidiči nebyl žádný čas. Zasahující policisté měli vozidlo žalobce stále na dohled, přičemž kdyby mělo dojít k výměně řidičů, tak by zároveň došlo k tomu, že vozidlo žalobce bylo opětovně předjeto vozidlem, které žalobce předjíždělo na inkriminované křižovatce, kde se tím tak dopustil přestupkového jednání.*“ Podle stěžovatele není videozáznam způsobilý vyloučit jeho skutkovou verzi, neboť na něm nemůže být vůbec viditelná výměna řidiče a spolujezdce, která při zastavení vozidla netrvá déle než pět sekund. Jediným důkazem hovořícím proti jeho tvrzení tak zůstávají výpovědi policistů, které správní orgány nedůvodně upřednostnily, aniž by provedly jím navrhovaný výslech svědkyně, jež měla jeho automobil řídit. Výpovědím policistů se tak dostalo postavení nevyvratitelného důkazu.

[11] Nejvyšší správní soud neshledává argumentaci stěžovatele přesvědčivou. Videozáznam přiložený k oznámení o přestupku skutečně zachycuje celý průběh zásahu policejní hlídky od chvíle, kdy zaznamenala spáchaný přestupek, až do okamžiku, kdy dojela a zastavila stěžovatelovo vozidlo. Během jízdy za stěžovatelovým vozidlem hlídka předjela i vozidlo, které předtím předjel v křižovatce na odbočovacím pruhu stěžovatel. Shodně s městským osudem lze tedy konstatovat, že je fyzicky nemožné, aby během jízdy před zastavením na základě výzvy policejní hlídky došlo k výměně na místě řidiče stěžovatelova vozidla. Úředník městského úřadu se při ústním jednání výslovně dotazoval na možnost výměny osob na místě řidiče, což oba policisté v pozici svědků označili za nemožné. Zmocněnec stěžovatele kladl na tomtéž ústním jednání policistům otázky, tomuto tématu se však vyhnul a žádné jiné rozpory v jejich výpovědích neodhalil. Nelze tedy hovořit o privilegovaném zacházení s výpověďmi policistů. Tyto výpovědi v daném případě však v kombinaci s dalším důkazem (pořízeným videozáznamem) jakoukoliv pochybnost o průběhu skutkového děje vylučují. Provádět důkaz výslechem stěžovatelem navržené svědkyně by s ohledem na tato fakta bylo vskutku nadbytečné a její výpověď by do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést nic nového, i kdyby skutečně vypovídala tak, jak naznačuje její písemné vyjádření.

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu